

рища на сурови кожи отъ близки и далечни села. Специално, дубровнишката търговия на полуострова е била организирана по същия начинъ, както това било другаде.

Дубровчанитѣ имали специални стоварища и складови центрове за кожи въ онѣзи градове, които имъ били по удобни за износа на кожата. Такива били Родосто, Варна и София. Въ тѣзи три центра тѣ складирали голѣми количества кожи за износъ по море и по сухо. Чисто производствени центрове на сурови кожи имало на много мѣста въ България. Навсѣкжде, гдето сж живѣли дубровчани, е имало условия за търговия съ кожи. Всички онѣзи градове, гдето сж се образували по-голѣми или по-малки тѣхни търговски колонии, сж били известни като стоварища и пазарища на всѣкакъвъ видъ сурови кожи. Такива били градоветѣ София, Пловдивъ, Търново, Провадия, Силистра, Никополъ, Видинъ, Русе и Разградъ.

София е билъ главния пазаръ на дубровчанитѣ-експортѣри на кожи. Този градъ билъ едновременно стоварище на кожи отъ земитѣ на северъ и на югъ отъ Стара Планина, както и самъ значителенъ центъръ на богатата съ всѣкакъвъ добитѣкъ околностъ. Скотовъдството било твърде развито въ близкитѣ и далечни села около града. Затова още първитѣ дубровнишки търговци, които се заселили въ София, търгували съ всѣкакъвъ родъ кожи. Още презъ 1547 г. въ София е сжществувало едно съдружие на дубровчани за износъ на кожи. То имало въ склада си въ Венеция 3820 броя разноцвѣтни кордовани, както и по друга смѣтка — 6200 кордовани и 320 овнешки кожи. Това съдружие било въ търговски връзки съ дубровчанина Иванъ Радивоевичъ, сжщо търговецъ въ София, който обхождалъ всички български земи¹⁾. Въ завещанието си отъ 1556 г. той съобщава, че изпратилъ чрезъ Лоренцо ди Бобало въ Венеция 2050 кордовани²⁾. Сжщиятъ търгувалъ и съ обработени кожи — *pellize* — съ разни кожухари.³⁾

Следъ 1580 г. сж запазени по-подробни сведения за износа на кожи отъ София. Въ дубровнишкия архивъ е запазенъ единъ нотариаленъ документъ за уреждане на смѣтки между нѣколцина дубровчани. Между тѣхъ имало и такива отъ София, които презъ тази година търгували съ биволски кожи⁴⁾. Въ това време въ града се заселилъ известния търговецъ Бенедето Рести, който въ продължение на около 30 години успѣлъ да организира въ голѣмъ мащабъ износъ на кожи отъ всички крайща на българскитѣ земи. Центърътъ на неговата обширна търговия билъ въ София, гдето той складираалъ въ голѣми количества сурови кожи и кордовани отъ почти всички български градове. Независимо отъ кожата, които той получавалъ отъ Провадия, Силистра, Търново, Никополъ, Видинъ и Пловдивъ, за

¹⁾ „Item in Vinegia di Hilia di Luca scartigiero cordovani negri e rossi numero tre millia otto cento vinti... Item in Vinegia in mano di Hilia di Lica scartigiero cordovani sei millia ducento corsini, rossi et negri et montonine accollate trecento vinti...“ Div. canc. т. 132 ф. 235 V⁰ сл.

²⁾ „Item dichiaro che per le mani di Lorenzo Michele di Bobalio, ho mandato a Venetia, cordovani dua mille cinquanta...“ Test. т. 41 fol. 20 V⁰.

³⁾ Item dichiaro che sono debitore di Radossav pellizaro di scudi settanta dua per tante pelliza“ п. т. ф. 20 V⁰.

⁴⁾ Div. not. т. 121 ф. 199.